

Ulla var knap 30 år og klar til at få børn. Men livet ville det anderledes. I 10 år kæmpede hun med alle midler for at få den familie, hun så brændende ønskede sig. Først da adoptionen var lige om hjørnet, gik det hele op i en højere enhed.

Af: Joan Andersen
Foto: Steen Wrem
ja@udoghjemme.dk

I 10 år kæmpede Ulla for at få børn. Alt blev forsøgt. Alt mislykkedes. Ulla og hendes mand, Stig, søgte og blev godkendt til at adoptere et barn fra Kina. Lige der skete miraklet: Ulla blev gravid. – Min krop var åbenbart ikke klar, for jeg blev 40 år, siger hun.

Ulla Svarrer, 48 år, overvejede aldrig at få børn, mens hun var helt ung, hun havde travlt med studierne og med livet.

– Da jeg var 28 år, ville jeg gerne have børn. Jeg havde mødt Stig, og vi var enige om, at vi ville være sammen og have børn. Men der gik et par år, inden vi var seriøse med det, fortæller hun.

De troede, det ville gå lynhurtigt.

– Men vi fandt ud af, at det at få børn kan man ikke bare beslutte sig for. Der gik et år eller halvandet, inden jeg blev utålmodig. Jeg begyndte at stresser mig selv, for nu havde jeg jo besluttet mig, siger hun.

I begyndelsen fortsatte de med at leve livet, som de plejede. Ulla gik på arkitektskolen og var under pres for at blive færdig med uddannelsen, og fysisk udfordrede hun også sig selv ved at cykle til Nordisap sammen med Stig. Men da uddannelsen var i hus, begyndte det at gå hende på, at hun ikke blev gravid.

– Tilsyneladende var der intet galt med nogen af os, og vi var ikke så gamle, at alderen skulle være en hindring, fortæller hun.

Kæmpede i 10 år:

ENDELIG

BLEV

ULLA

MOR

Ulla kæmpede i 10 år for at blive mor. Pludselig blev hun gravid to gange lige efter hinanden – helt uden hjælp.

De begyndte med fertilitetsbehandling, som skulle komme til at tage mange år. – Når man først er i det system, så kører det bare dorud. Hormoner, insemination, vi var helt ude i reagensglas. Der var en sidste meget omfattende behandling, som vi sagde nej til. Nu gad vi ikke mere, husker hun.

Godkendt til adoption

Imellem behandlingerne blev Ulla gravid på den gammeltdags måde, men graviditeten var uden for livmoderen og førte til, at hun fik fjernet den ene æggeleder.

– Så skulle man tro, det blev sværere, men det blev faktisk nemmere. Jeg blev gravid et par gange, hvor jeg havde spontane aborter tidligt i graviditeten, fortæller hun.

Da Ulla var 38 år, opgav de at få deres eget barn, men drømmen om en familie ville de ikke opgive.

– Vi ville adoptere. Det var en stor beslutning, men vi ville have en familie sammen.

Ulla er lykkelig for, at hun endelig har fået den familie, hun drømte om.

Nanna var en mirakel-baby.

At have en familie er selve meningen med livet. Der er noget kontinuitet i det. Jeg havde svært ved at forestille mig ikke at skulle have en familie, siger Ulla.

Parret var igennem den lange godkendelsesproces for at få lov til at adoptere, de var på kursus i at være adoptionsforældre, og de valgte, at deres kommende barn skulle hentes i Kina.

– Vi manglede bare barnet, fortæller hun.

Alt var på plads, og de kunne endelig slappe af, vel vidende at de ville få deres ønskebarn.

Lige dér skete miraklet. Ulla blev gravid.

– Det var en total mirakeloplevelse. Jeg husker det som noget roligt. Tingene var i balance. Der troede vi lige pludselig på, at det kunne lade sig gøre, at det ville lykkes. Jeg slappede af med det og var ikke bange for at tabe barnet eller noget, fortæller Ulla.

Efter de 12 uger og nakkefoldsenningen aflyste de adoptionen. Livet havde helt andre planer for dem.

Ulla var 39 år, da hun blev gravid, og 40 år, da hun fødte Nanna.

– Det var i sidste øjeblik. Måske var jeg dybest set ikke klar til at påtage mig det ansvar for. Jeg følte mig nærmest som en teenager. Jeg bevarede min umodenhed og barnlighed længe. Man bliver nok senere voksen, når man får børn sent. Måske var det en af grundene til, at vi ikke fik børn før, spekulerer hun.

Efter fødslen opfordrede lægen hende til at få prævention.

– Hun argter sig over, at hun brugte alle de år på fertilitetsbehandlinger, og hun frygtede, at alderen kan blive et problem, når børnene bliver ældre. Specielt frygten for at dø fra dem, har hun tænkt en del over.

– Jeg ville have børn, inden jeg blev gammel, men det viste sig ikke at være et problem. Måske er det heller ikke et problem, når de er 20 år, og jeg er 60 år, siger hun.

MOR – SIDSTE UDKALD

Ulla er en af de 10 kvinder, der i Tine Olesens bog "Mor – sidste udkald", fortæller om, hvordan det er at få et barn, når man er fyldt 40 år. Forlag: Perregrina. Pris: 239 kr.

Der er kun 16 måneder mellem Nanna og Freja.

– Hvorfor skulle jeg blive gravid igen? Jeg havde slet ikke overvejet, at det kunne lade sig gøre. Vi tænkte ikke, at vi ville have en mere lige med det samme, men kroppen var åbenbart tunet ind på det, siger Ulla.

– Og blot 16 måneder senere kom Freja til verden.

– Vi føler os heldige over at have fået vores egne børn, men havde vi adopteret, så havde vi følt os heldige over at have fået de børn. Det virker helt abstrakt at tænke over, at vi kunne have fået to kineserbørn i stedet for Nanna og Freja, siger hun.

Mor på fuld tid

Med to små børn valgte Ulla at sige sit job op og gå derhjemme i en periode. I dag arbejder hun fuldtid som arkitekt. Nanna er blevet syv år, og Freja er seks år. Familien på fire bor i en villa i Bronshøj ved København.

Ulla har aldrig følt sig som en gammel mor, for hun har jo søsøgt at få et barn, siden hun var knap 30 år. Men alderen har hun tænkt en del over. – Men jo længere man venter med at få børn, des kortere tid har man med dem, konstaterer hun.

– Hun argter sig over, at hun brugte alle de år på fertilitetsbehandlinger, og hun frygtede, at alderen kan blive et problem, når børnene bliver ældre. Specielt frygten for at dø fra dem, har hun tænkt en del over.

– Jeg ville have børn, inden jeg blev gammel, men det viste sig ikke at være et problem. Måske er det heller ikke et problem, når de er 20 år, og jeg er 60 år, siger hun.

